

РЕШЕНИЕ

№ 2600

гр. София, 16.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав,** в публично заседание на 26.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **821** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 2, ап. 19 срещу ревизионен акт № 1201072/27.04.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], в частта потвърдена с Решение № 2565/29.10.2012 г. от Директора на Дирекция „О.” при ЦУ на НАП, [населено място].

С оспорения РА на жалбоподателя не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 13 637,48 лева и са определени лихви за просрочие в размер на 5 594,92 лева, по фактури издадени от [фирма] и [фирма] за данъчни периоди м 09.2007 г., м. 11.2007 г. и м. 03.2008 г.

В жалбата, от съда се иска РА в оспорената част да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен. Твърди се, че в хода на проведеното ревизионно производство, органите по приходите са подхождали формално и незадълбочено. Не са правени никакви сериозни опити да бъдат открити доставчиците, а извършваните насрещни проверки са в противоречие с регламентираните в ДОПК правила. Инвокирани са доводи, че не е възможно ревизираното лице да търпи негативи, поради това, че неговите доставчици не са били намерени на известните адреси. В жалбата са изложени подробни аргументи десежно всеки един от доставчиците. Оспорващият изтъква възражения, че органите по приходите не са се съобразили с практиката на Съда на Европейския Съюз и на Върховния Административен Съд по дела със сходен

предмет. Според него данъчните субекти не могат да търпят вредни последици от неправомерното поведение на своите доставчици, защото ЗДДС не обвързва правото на данъчен кредит с допуснати нарушения от доставчика при начисляването и отразяването на данъка. Посочено е, че в РА липсват ясни мотиви относно това как е формирано задължението. Според жалбоподателя, само наличието на обективни данни за осъществена данъчна измама от някои от участниците в сделките по веригата са основание за отказ от право на приспадане на данъчен кредит. По отношение на установените с акта задължения за лихви се сочи, че те са изчислени неправилно.

По време на проведените по делото открити заседания, оспорващият, чрез адвокат П. поддържа жалбата. В дадения от съда срок са постъпили подробни допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт К. намира жалбата за неоснователна, като моли същата да бъде отхвърлена.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че ревизионното производство е започнало със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1112571 от 04.11.2011 г., изменена със ЗВР № 1201072/06.02.2012 г. издадени, издадени от Началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП, [населено място], с която е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по Закона за данък върху добавената стойност за данъчни периоди от м. 03.2007 г.. м. 09.2007 г., от м. 11.2007 г. до м. 03.2008 г., от м. 05.2008 г. до м. 06.2008 г., м. 03.2009 г.

Ревизията е повторна по смисъла на чл. 155, ал. 4 от ДОПК.

В хода на производството са събрани писмени доказателства и са извършени множество процесуални действия.

В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е издаден Ревизионен доклад № 1201072/26.03.2012 г., връчен на упълномощено от дружеството лице. По реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК не са представени възражения.

След приключване на ревизионното производство е издаден ревизионен акт РА № 1201072/27.07.2012 г., от главен инспектор по приходите при ТД на НАП, [населено място], упълномощен със Заповед № К 1201072/29.03.2012 г., съставена от органа възложил извършването на ревизията.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел изводите, направени в РА, поради което го е потвърдил.

В хода на проведеното съдебно производство беше изслушано заключение на ССЧЕ, приобщено към останалия събран доказателствен материал.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният РА е връчен на пълномощник на [фирма] на 09.05.2012 г. Жалбата до Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП – [населено място] е подадена на 23.05.2012 г. /вх. №

34-00-181/. Между страните е сключено споразумение за удължаване на срока за произнасяне на по-горестоящия орган до 29.10.2012 г. Решение № 2565/29.10.2012 г. на Директора на Дирекция „О.” при ЦУ на НАП, [населено място] е постановено в срока по чл. 155, ал.1 от ДОПК и е връчено на пълномощник на оспорващия на 02.01.2013 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 14.01.2013 г. /вх. № 53-01-1/, т.е. в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Във връзка с изложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

След проверка и анализ на съдържащите се в административната преписка доказателства, касаещи спора, съдът достигна до следните фактически констатации и правни изводи:

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, че за определен брой доставки, осъществени в рамките на извършваната от [фирма] дейност, не са налице предпоставки за признаване право на данъчен кредит, поради липса на достатъчно данни за реалност на тези доставки. Правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури е отказано на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС.

1. По отношение на доставчика [фирма].

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. На известния адрес на управление негови представители не са открити, поради което уведомленията са връчени по реда на чл. 32 от ДОПК. След извършена проверка в информационните масиви на НАП е установено, че дружеството е включило процесната фактура в отчетните регистри по ЗДДС през съответния период. Същото към момента на извършването на ревизията е било дерегистрирано по ЗДДС.

Анализът на събраните доказателства е мотивирал органите по приходите да направят заключение, че по издадената от дружеството-доставчик фактура към жалбоподателя не следва да бъде признавано право на приспадане на данъчен кредит. Според ревизиращия екип не са налице реални доставки, а целта е била получателят да намали резултатите си за ефективно внасяне на ДДС и неправомерно ползва право на данъчен кредит. Като основен мотив е прието обстоятелството, че представител на същото не е намерен на адреса и не са представени изисканите документи, касаещи спорната доставка. Така органите по приходите са били лишени от възможността да проверят основни параметри, свързани с транспортната услуга.

За да се провери дали тези изводи са правилни, следва да се обсъди заключението на допуснатата ССЧЕ.

Счетоводният експерт е анализирал коректно наличните първични счетоводни документи и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви заключения. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси и са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства.

Заключението следва да бъде кредитирано като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.

Експертът не е могъл да провери счетоводството на доставчика, поради което заключението е извършено изцяло на база на събраните в хода на ревизията доказателства и на такива, представени от оспорващия.

Вещото лице е посочило, че данъкът по смисъла на чл. 86, ал. 1 от ЗДДС във връзка с

издадените от страна на доставчиците фактури е начислен, съгласно изискванията на ЗДДС и ЗСч.

Според експерта фактурата е осчетоводена в счетоводството на [фирма] коректно като външна услуга, а начисленият ДДС е дебитиран от съответната сметка. Вещото лице не е открило представител за контакт с дружеството, поради което не е могло да прецени, дали то е разполагало с необходимата материална и техническа обезпеченост за извършване на доставките и дали процесните фактури са отразили коректно в счетоводството му.

Анализът на изложените по-горе фактически обстоятелства и доказателства, не дава възможност на съда да се съгласи с изтъкнатите от жалбоподателя доводи.

Според действащия към момента на издаването на фактурите ЗДДС, наличието на доставка (данъчно събитие) е основополагаща предпоставка за възникване на правото на данъчен кредит. В закона действително няма легално определение на понятието "неправомерно начислен данък" по смисъла на чл. 70, ал. 5, но по аргумент от противното това ще е всяка една хипотеза, при която начисляването на данъка е станало в нарушение на императивни законови разпоредби. И доколкото наличието на реална доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 8 от ЗДДС е кумулативно условие за възникване на правото на данъчен кредит, то начисляването на данък при липса на реална доставка на стока или услуга е "неправомерно" по смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и е основание за непризнаване на право на данъчен кредит.

Нормите на ДОПК не съдържат правила за разпределение на доказателствената тежест в процеса на съдебно обжалване на ревизионни актове, поради което намират приложение общите принципи на разпределение на доказателствената тежест. Разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, намираща приложение в случая по силата на препращащата разпоредба на § 2 от ДР на ДОПК, определя, че административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него и изпълнението на законовите изисквания за издаването му. Тази разпоредба е своеобразно проявление в административното право на общия принцип за разпределяне на тежестта на доказване, формулиран в чл. 154, ал. 1 от ГПК, според който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за жалбоподателя - възникване на право на данъчен кредит по определена фактура. В тежест на задълженото лице е да докаже наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС.

В разглеждания случай оспорваният не е ангажирал достатъчно доказателства, които да обосноват извода, че правото на признаване на данъчен кредит по процесната фактура е отказано неправомерно. Касае се за доставка на услуга с определена специфика, поставяща към доставчика определени изисквания.

Събраните в хода на производството доказателства не дават възможност да се установи какъв е точно видът и характера на транспортната услуга. Няма данни за това, дали се касае за превоз на пътници или товари, както и това по какъв маршрут и с каква цел е извършен транспорта. Не е установено с какво или какви транспортни

средства е извършена услугата и дали доставчикът е притежавал собствени такива или е наемал.

В разглеждания казус оспорващият не е ангажирал достатъчно доказателства, които да обосноват извода, че правото на признаване на данъчен кредит по процесната фактура е отказано неправомерно. Както беше посочено, се касае за доставка с определена специфика, поставяща към доставчика определени изисквания. Първичният счетоводен документ не отговаря на критериите за документална обоснованост, защото стопанската операция е посочена бланкетно. Услугата е посочена бланкетно, т.е. не са спазени изискванията на чл. 114, ал. 1, т. 9 от ЗДДС. Не е посочено дали плащането е авансово, частично, междинно или окончателно. От представените документи не може да се установи как е формирана цената на доставката. Предвид на обстоятелството, че доставчикът не е открит, не е могло да се направи проверка на коректността на воденото счетоводство. Не са ангажирани доказателства за това, че е разполагал със съответния технически и технологичен ресурс за осъществяването на твърдения транспорт.

В случая са налице всички предпоставки, даващи възможност да се приеме, че се касае за данъчна измама - абсолютно основание за отказ от право на признаване на данъчен кредит и според най-новата практика на С., обективизирана в решение от 21.06.2012 г. по свързани дела С-80/2011 г. и С-142/2011 г., в което съдът е тълкувал разпоредбата на чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО.

2. По отношение на доставчика [фирма].

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. На известния адрес на управление негови представители не са открити, поради което уведомленията са връчени по реда на чл. 32 от ДОПК. След извършена проверка в информационните масиви на НАП е установено, че дружеството е включило процесната фактура в отчетните регистри по ЗДДС през съответния период. Същото към момента на извършването на ревизията е било deregистрирано по ЗДДС.

Вещото лице не е могло да осъществи контакт с представител на доставчика, поради което направените в писменото заключение изводи са идентични, както и по отношение на [фирма].

Дружеството е издало към жалбоподателя четири фактури, като експертът е потвърдил направените от органите по приходите констатации, че ДФ № [ЕГН]/27.11.2007 г. с данъчна основа 63 896,98 лева и ДДС 53 247,49 лева не е включена в дневника за продажби за съответния период. Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с извода, че това нарушение, извършено от страна на доставчика, може да бъде основание за отказ от право на приспадане на данъчен кредит. В случай, че сделката е реална и отговаря на изискванията на чл. 69 от ЗДДС, продавачът може да бъде привлечен към административно-наказателна отговорност, но получателят по никакъв начин не може да търпи негативи от неправомерното му поведение.

В хода на ревизията жалбоподателят е представил Нотариален акт № 108/12.20.2007 г. за покупка на ателие, гараж и магазин в [населено място], [улица] на етап груб строеж, с цена на придобиване 35 822,48 лева с ДДС. Сделката е финансирана с ипотечен заем от [фирма], видно от Нотариален Акт № 109/12.10.2007 г. за учредяване на договорната ипотека. Представени са Договор за банков кредит и погасителен план, Анекс към Договора за банков кредит, Предварителен договор за

Покупко-продажба на недвижим имот /ателие и гараж/ от 26.03.2007 г., Предварителен договор за Покупко-продажба на недвижим имот /магазин/ от 27.03.2007 г., Протокол от заседание на Общото събрание на съдружниците на [фирма] от 25.09.2007 г. за решение за продажба на недвижими имоти, Констативен протокол на Столична Община - Район „С.“, Разрешение за строеж и други документи.

Ревизиращите органи са отказали на [фирма] право на приспадане на данъчен кредит по две фактури - № 56/10.09.2007 г. с данъчна основа в размер на 15 067,43 лева и начислен ДДС в размер на 3 013,49 лева, с предмет на доставката „частично плащане по договор за Д.-ателие“ и фактура № 60/27.11.2007 г. с данъчна основа в размер на 53 247,48 лева и начислен ДДС в размер на 10 649,49 лева с предмет на доставката - „окончателно плащане по договор от 26.03.2007 г. и 27.03.2007 г.“. Като основен мотив за това решение е послужило обстоятелството, че документално доказаната цена за придобиване на имотите е тази отразена в НА и правото на данъчен кредит е в размер на начисления ДДС, включен в сумата от 35 822,48 лева.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с направените от ревизиращия орган изводи.

На първо място е безспорно установено, че се касае за реално осъществена сделка по продажба на подробно описани в посочения нотариален акт имоти.

Първоначално между страните са сключени два предварителни договора – от 26.03.2007 г. и 27.03.2007 г., касаещи същите имоти, които в последствие са станали предмет на прехвърлителната сделка по посочения нотариален акт. Съгласно тези договори, купувачът се е задължил да заплати сума в общ размер на 55 700 евро на три части, като след издължаване и на последната част, ще бъде сключен окончателен договор с нотариална заверка на подписите, чрез който имотите ще бъдат прехвърлени.

На следващо място страните не спорят, че посочените в двете спорни фактури суми са преведени по банков път.

Вярно е, че продавачът се е задължил да предаде имотите след издаване на удостоверение за ползване /акт О.. 16/, но видно от нотариалният акт, същите са на етап груб строеж.

В разглеждания казус е безспорно, че [фирма] е реално работещ икономически субект, извършващ правно-регламентирана търговска дейност и че закупените имоти са във връзка с осъществяването на икономическата му дейност. От неоспореното от страните заключение на ССЧЕ се установява, че счетоводството на дружеството е водено в съответствие с изискванията на ЗСч и счетоводните записвания за закупените и продадените стоки и услуги са коректно отразени по съответните счетоводни сметки.

По силата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Съгласно чл. 71, т. 1 от ЗДДС, лицето упражнява правото си на приспадане на данъчен кредит, когато е изпълнило едно от следните условия - притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115, в който данъкът е посочен на отделен ред - по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател. Страните не спорят, че и жалбоподателят и доставчикът са били регистрирани по смисъла

на ЗДДС лица, а издадените фактури, по които е отказано правото на приспадане на данъчен кредит отговарят на изискванията на чл. 114 от ЗДДС. Безспорно, при положение, че ако контрагентите на дружеството са прекратили своята икономическа дейност, те няма да бъдат открити на известните адреси и още по-малко да представят документи, касаещи процесните доставки. Този факт в никакъв случай не може да носи негативни последици за данъчно-задължено лице, което е упражнило.

Съдът намира, че в случая се касае за неизпълнение на договорни задължения от страна на доставчика, във връзка със сключените предварителни договори за продажби на недвижими имоти. [фирма] се е задължило да ги предаде на жалбоподателя след издаване на удостоверение за експлоатация, но същите са продадени на етап груб строеж. Очевидно е, че в случая има непълно изпълнение на договора от страна на продавача, което е основание за предявяване на претенция към него от страна на [фирма]. Последният е изпълнил коректно задълженията си да плати уговорената цена, според сключените предварителни договори. Няма съмнение, че жалбоподателят се е съгласил да подпише нотариалният акт, независимо от факта, че продавачът не е изпълнил в цялост задълженията си, като страните са уговорили друга, различна от първоначалната цена. Описаните обстоятелства представляват предпоставка за евентуално завеждане на съдебен иск от страна на жалбоподателя срещу [фирма], но при положение, че цената е платена, във връзка със сключени предварителни договори по банков път, на оспорвания не може да бъде отказано право на приспадане на данъчен кредит. При положение, че сделката се развали и доставчикът възстанови получените суми, ще възникне основание за корекции на данъчния резултат на жалбоподателя.

Направените изводи кореспондират с Решение от 6 септември 2012 г. по дело С-324/11 на С.. Съдът се е произнесъл, че Директива 2006/112 трябва да се тълкува в смисъл, че се допуска отказ от правото на данъчен кредит поради това само, когато приходният орган въз основа на обективни данни установи, че получателят на фактурата е знаел или е трябвало да знае, че сделката, която обосновава правото на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от посочения издател на фактурата или от друг стопански субект нагоре по веригата на доставки. В разглеждания казус не са ангажирани доказателства за установено поведение на някои от данъчните субекти, имащи отношение към спорните доставки, насочено към измама, с цел ощетяването на републиканския бюджет. Това обстоятелство обезсмисля извода на органите по приходите за липса на кадрова обезпеченост при доставчиците и техните доставчици, като основание за отказ от спорното право.

В същия смисъл е и решение на С. от 06.12.2012 г. по дело С-285/11 г., в което се посочва, че за да се ползва от правото на приспадане е необходимо от една страна, заинтересуваният да бъде данъчнозадължено лице по смисъла на тази Директива, а от друга страна, стоките или услугите, на които се основава това право, да се използват впоследствие от данъчнозадълженото лице за целите на собствените му облагаеми сделки, а нагоре по веригата тези стоки или услуги трябва да бъдат доставяни от друго

данъчнозадължено лице (вж. Решение по дело С. Р., посочено по-горе, точка 52 и Решение от 6 септември 2012 г. по дело Т., С-324/11, все още непубликувано в Сборника, точка 26). Съдът уточнява, че правото на приспадане може да се откаже само при условие, че въз основа на обективни данни се установи, че данъчнозадълженото лице, което е получило стоките и услугите, основание за правото на приспадане, е знаело или е трябвало да знае, че с придобиването на тези стоки или услуги е участвало в сделка, която е част от измама с ДДС, извършена от доставчика или друг стопански субект, действащ нагоре или надолу по веригата от тези доставки на стоки или услуги, като установяването на режим на обективна отговорност би надхвърлило необходимото за защита на държавния бюджет (вж. Решение по дело М. и D., посочено по-горе, точка 48). Поради това С. приема, че членове 2, 9, 14, 62, 63, 167, 168 и 178 от Директива 2006/112 трябва да се тълкуват в смисъл, че при обстоятелства като разглежданите в главното производство не допускат на данъчнозадължено лице да бъде отказано правото да приспадне ДДС за доставката на стоки, поради това, че поради измами или нередности, извършени нагоре или надолу по веригата спрямо тази доставка, се счита, че последната не е била реално осъществена, без въз основа на обективни данни да е доказано, че това данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че посочената от него сделка, на която то основава правото на приспадане, е част от измама с ДДС, извършена нагоре или надолу по веригата от доставки. Така осъществено тълкуване на приложимите правни норми от Директива 2006/112, отнесено към конкретния правен спор и събраните по делото доказателства, обосновава извода на настоящия състав, че при безспорно установяване на останалите предвидени в ЗДДС кумулативно изискуеми предпоставки за възникване и признаване на правото на приспадане на данъчен кредит, определящо в случая за извода за реалност на процесните доставки е установяването на предаването на стоките на получателя, установено чрез счетоводните записвания и последващото осъществяване на облагаеми доставки с тях. По отношение на извършените строителни работи се налага същия извод, защото съществуването им е безспорно установено. Дали доставчиците са имали квалифициран персонал за осъществяването им не е проблем на получателят, за когото значение има единствено качествено изпълнение на услугата.

По изложените съображения съдът намира, че РА, в тази част следва да бъде отменен.

3. По отношение на начислените лихви.

Оплакванията на жалбоподателя са бланкетни оплаквания. Безспорно е, че за определени периоди същият не е внесъл дължимият ДДС в законоустановените периоди, поради което дължи лихва на основание чл. 175 от ЗДДС. Едноличният търговец не излага аргументи, че лихвите са определени неправилно или други доводи, които да оборят направените от органите на приходната администрация изводи, поради което и в тази част жалбата следва да се отхвърли.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения РА е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, но при частично

несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен в една част, а в друга жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 161, ал. 1 и чл. 160, ал. 1, пр. 1 и пр. 4 от ДОПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 11 състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] от [населено място] ревизионен акт № 1201072/27.04.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], в частта потвърдена с Решение № 2565/29.10.2012 г. от Директора на Дирекция „О.“ при ЦУ на НАП, [населено място], в частта, в която за дружеството са установени допълнителни публични вземания – данък добавена данък по издадени през ревизираните периоди фактури от **[фирма] в размер на 12 251,48 лева.**

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] от [населено място] срещу ревизионен акт № 1201072/27.04.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], в частта потвърдена с Решение № 2565/29.10.2012 г. от Директора на Дирекция „О.“ при ЦУ на НАП, [населено място], в останалата част.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП – [населено място], на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК да заплати на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 2, ап. 19 и ЕИК[ЕИК] сумата от 1110,90 /хиляда сто и десет и един 90 ст./ лева, представляващата платените в хода на производството разноски – 350 лева внесени депозити за възнаграждението на вещото лице, изготвило заключението по допуснатата съдебно-счетоводна експертизи и 1150 лева адвокатско възнаграждение за един адвокат, съразмерно на уважената част от жалбата.

ОСЪЖДА [фирма] със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 2, ап. 19 и ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП – [населено място], на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в редакцията към 26.03.2014 г./, сумата от 397,43 /триста деветдесет и седем и 43 ст./ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от жалбата.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..